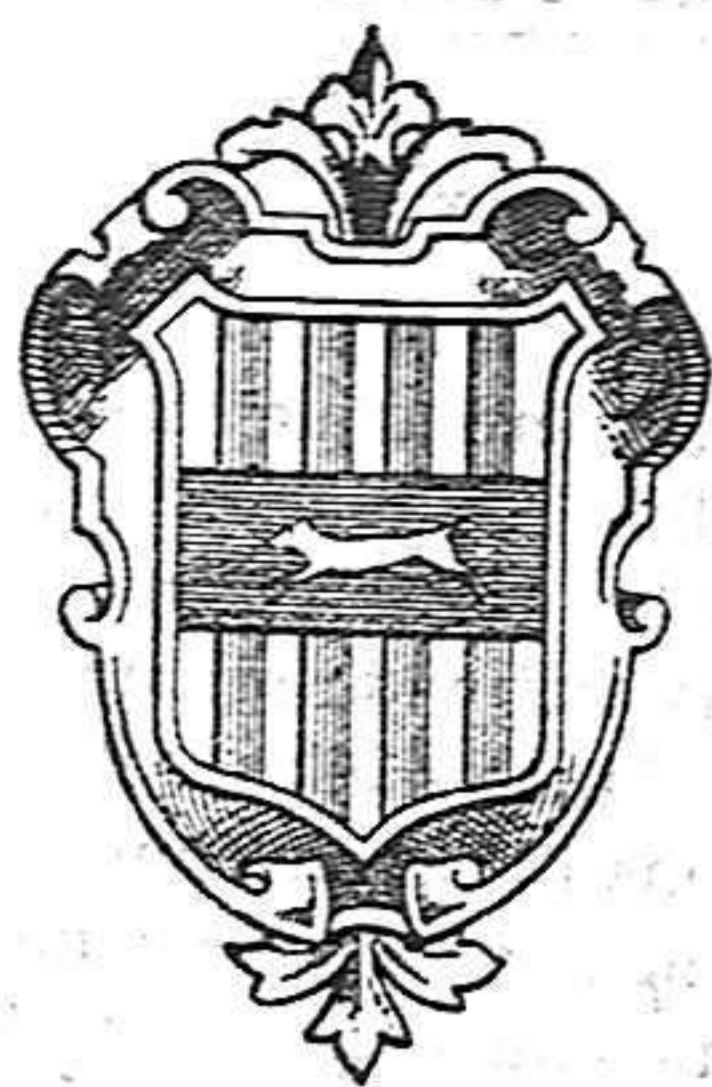


La Veu d'Inca



REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Murta, 5.—INCA.

Any III

SETMANARI POPULAR
INCA 1 DE SETEMBRE DE 1917

Núm. 139

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

INDUSTRIA DE SABATERIA A INCA

Temps enrera donàrem cabuda a nostres columnes a distins articles laudatoris de inquers que lluny de son poble i de la terra que los ve nèixer i enfradinar, han lograt un nom i una fortuna amb la indústria de sabateria. En més raó, idò, devem parlar d'aquells fills d'Inca que sense sortir de son poble nadiu, dins la terra curta de Mallorca, han lluitat per posar a gran altura la fabricació de calçat, donant feina a centenars de famílies obreres, que, en los dies calamitosos que atrevessam, troben el jornal suficient per la vida.

Els noms de D. Antoni Fluxà, D. Joan Gelabert, i D. Bartomeu Payeras deven ésser pronunciats amb respecte i estima, per ser els noms dels amos de les principals fàbriques de calçat, indústria que per la destresa i arriscament d'aquests bons inquers, ha lograda a Inca una importància excepcionalíssima.

Es bò de veure que per donar sortida a la producció inquera de sabates la exportació deu ésser molta tots els dies. Altrament una sola de nostres fàbriques, tal-vegada seria capaç de donar abast a tot el calçament de Mallorca.

Per lograr aquesta exportació s'han hagut d'esforsar en la acreditació de la marca, fent una labor persistent, neta, ben presentada, de bella forma i maçisa; i això e-hu han sabut fer nostros fabricants que'l mateix temps que són amos de llur indústria, són mestres i directors, per saber-hi posar ses mans, puis tots han comensat per ésser obrers de botigueta de sabater.

Per les referències que tenim, els primers ensais d'embarcació no donàren gaire resultats, tal volta pel poc mirament que es tenia allavors en la feina; i ja comptam d'una quarentena d'anys, quant en *Carabina* posà el primer taller en gran. Però, vengué més tart el Sr. Fluxà, homo que entén s'ofici a maravella, i que és una notabilitat en la creació de models de calçat, i s'esmerà en presentar la feina d'embarc en les millors condicions possibles, de forma i de construcció, logrant dins breu temps tenir el seu producte gran acceptació an els mer-

cats de l'altra banda del mar, i posant així, el fonament per aquesta preponderància que avui té el calçat d'Inca.

I ja que parlam de la labor primorosa del Sr. Fluxà, cal fer esment també, que ell ha vengut a formar, tal volta sense darse'n compta, come una escola de *menestralia de l'otici* per la forsa de son exemple i de sa ensenyança, puis tots els demés fabricants se destaxinen per posar a bon lloc en nom d'Inca en la bondat del seu gendre d'exportació, i tots diven a boca plena: *ell és el Mestre*.

La vaga de sabaters que fa uns tres anys e-hi hagué a Inca va enredar la marxa de la fabricació i va suggerir a D. Joan Gelabert, homo de empena i de clara intel·ligència, la implantació de maquinària en sa fàbrica de sabatons, per estoviar-se braços i defensar-se dels vaguistes. L'homo tengué que lluitar i tudar molt de material en l'aprenatge dels operaris de les màquines, que molts no eren de l'ofici; però dins breu temps, amb admiració de sos companys del ram, tregué una feina maravellosa, tant per la seva modelació artística com per la netedat de la seva confecció.

Seguint al Sr. Gelaber, se posàren noves maquinàries en les fàbriques del Sr. Fluxà i del Sr. Payeras, que tengueren que engrandir sos locals i cercar nous operaris d'altres oficis per la conducció de les màquines; resultant de tot això, que la vaga de sabaters que tant perjudicial es presentava, per les circumstàncies del temps i la empena dels amos, ha resultat un bé per tots, a causa que els obrers de mà no los manca feina, i ells, els amos, han aumentat la producció.

Però qui s'ha mostrat més arriscat en la producció, és sensa dubte, D. Bartomeu Payeras, que ha fet un local esplèndid de moderna construcció en ciment armat, a on treballen una cinquantena de màquines amb ordre i perfecta direcció, a més de tenir altres tallers d'Inca i de fora que treballen a compta seu. El Sr. Payeras, té uns trenta cinc anys i en deu que en porta d'establiment propi, ja ha feta una carrera que li permet tenir automòbil, que fa marxar els dies festius, dedicant els dies faners al treball amb tota l'atenció del seu esperit, com

molts de catalans que tenen auto i no es desdenyen de fer més feina que'ls seus operaris.

La indústria de calçat, porem dir que avui està a la seva poixança. Aquests dies els Srs. Fluxà i Payeras estàn instalant, a sos respectius tallers, noves màquines que'ls acaben d'arribar, per donar abast a les demandes de la seva parroquia. Fluxà construeix uns altres espaiosos locals, Payeras té nous projectes de axamplament, i D. Mateu Pujades, D. Joan Noguera i D. Josep Pujol, recentment han establides noves fàbriques de calçat; i sabem que altres petits industrials pensen posar en gran escala els seus establiments, que vendràn a augmentar la riquesa industrial d'aquesta fanera i industriosa població.

Seriem injusts si an aquest article dedicat a la indústria sabateril inquera, no teníem una parrafada pels obrers que han sabut cooperar a les iniciatives dels amos, en la feina impecable que treven, i que se pot posar al costat de la millor que se fabrica a Espanya i tal-volta a l'extranger. Així és que quant presenten a nostros treballadors, models de fora Mallorca s'en riven de la seva confecció, tenint els amos que esmenar-los que sols deven fixar-se en la forma per deixar-la millorment perfeccionada.

Per altra part, aquests obrers que en l'implantació de la maquinària hi veren la crisi de l'ofici, deven estar contents i satisfets de sos amos, que'ls han posat en condicions de guanyar casi doble salari del que tenien abans.

Aquí mos ocorreix fer una pregunta que ja hem feta altres vegades. ¿Per què els homos caporals d'Inca que, individualment, hant tengut seny i direcció per montar importants tràfecs comercials, magnífiques indústries, admirables tendes i tallers, no han sabut fer una renovació ben orientada de les coses públiques? ¿Per què no han posat a la mateixa altura el nom d'Inca en l'urbanisació de la Ciutat, tirant les menudències de la política partidista al caramull dels trastos vells?

Nosaltres esperam que l'honor i l'amor patri s'imposaràn per l'adressament de la administració pública; que'l regionalisme de les

nostres coses no farà càs de les alternatives de la política vella de Madrid; i que seguint el desvel·lament de Catalunya, sols nos cuidarem de fer pàtria, fent pariones nostres actuacions socials en les belles tasques individuals que tant nos honren.

MIQUEL DURÁN.

Inca 1 Setembre de 1917.

Idil·li de l'Hort del Moli

Cor endormiscat qui ja no somnies!
l'ametller floreix; en les llunyanies,
la blavor dels cims, l'aire transparent,
la verdor rient de la sementera,
tot parla d'amor i de primavera
com en aquells anys de pressentiment.

Te'n recordes? fou un dia de festa,
una hora d'encant dolça com aquesta:
estenant sos vels de frescor, morats,
dels penyals veïns l'hora-baixa queia;
l'últim raig de sol en l'espai somreia
dins primaverals diafanitats.

L'aigua del moli de la rogalia,
blanca com la neu, sota l'arc bullia
dins una negró de boca de forn.
Vinclava l'aubó sa florida vara
sobre la corrent remorosa i clara
que un halè frescal difonia entorn.

Tot era brugit i verda esponera;
tot cantava entorn de la molinera,
d'ull color de cel i de cabell ros.
—No hi ha rosa al maig com la rosa fina
de sa adolescent galta carmesina
enfarinolada d'un or polsinós.—

L'hort dels tarongers era allà a la vora.
S'obria en l'herbei la menuda flora
com dins un verger que l'amor semblà:
adorant tapiç de sentò esquisida
feien el narcís i la margalida,
la viola blava, el liri boscà.

Ella era gentil com una princesa.
L'avior marcà d'un cuny de noblesa
son hel·lènic tall de jonc vincladís,
son perfil serè de finors patricies,
sos ulls llampegants de jocs i malícies
i sa parla fresca com un degotis.

Damunt el torrent d'argentades ones,
l'ametller florit, ram de papallones,
graciosament s'anava esfullant.
De pétals de neu tota constel·lada,
l'aigua de l'estany floria encantada
reflectint la llum del dia expirant.

A l'hora de pau en què el jorn moria,
ella en fou la clau d'aquella harmonia,
dins sos ulls, per un lluminós esqueix,
viu els camps, els cels, la muntanya blava,
i la boira d'or qui se sonrosava
damunt el caliu vermellenc del Teix.

L'ona de sa veu, musical i plena,
inundava l'hort de frescor serena.
L'ànima es banyava en pler delitós.
Destil·lant pel cor un licor de vida,
la taronja d'or per sos dits partida
esquitxava, obrin-se, els ulls de tots dos...

Miquel Ferrà.

De «Cançó d'Ahir»

**

El regionalisme li fa nosa a l'estat modern i cerca manera d'aterrar-lo tant com pot. Teniem dins Espanya les gran regions formades per les que foren en el passat glorioses nacions amb vida propia, amb llengua peculiar alguna d'elles, totes amb historia, tradicions i lleis en conformitat amb son temperament, semblava lo natural que's conservassin entitats tant notòries i amb tanta raó d'esser; mes convenia destruir tot l'antic, i Galícia, Catalunya, Aragó, etc., deixaren d'existir legalment. La divisió de la Espanya en quaranta-nou províncies fou com una sentència de mort civil per aquells reialmes sacrificats no a l'unitat nacional, que ja de sigles existia, sino al rencor sectari contra tot l'antic, a la subèrbia d'una trivial i falsíssima ciència que volia fer la nació a mida de son gust.

Il·l. Dr. Josep Torras i Bagès.

Instantànies del Carrer Major

Dia de festa, i cansat de tant passetjar, vaig pendre seient en un sillonet de joncs del Club Central—Centre oficial, on se parla més castellà d'Inca....

Jesús! Al menos aquí, un s'hi troba com a uns Llims.... I es perque mai se vos molesta.

Si sou homo pacífic,—centralista *rezagao* per afegitó—i no voleu sentir parlar de la guerra, de les postrimeries d'En Dato, o de la qüestió dels parlamentaris Catalans (que eren tan alarrutxistes... ?!!!) no vos amoineu per això, fei-vos ei sort o col·locau-vos un xic més a l'esquerra i distreieu-vos forsa, amb els qui passen al vostre davant... I si pel cas, també vos venen tentacions de fer una becadeta i uns suaus ronquets, en públic, no vos hi enfadeu i respectau vostres necessitats, que encare no es arribada l'hora de les espectacions; això sí, per estar frescs, convé que demaneu una gaseosa d'En Miret, que són de lo més espirituoses; estirau en cuidado les cames per no fer redoles el *servici* de demunt la tauleta, tombau es coll beatíficament i a dormir com angelons que ningú vos molestarà, si no són... les mosques.

Just an aquest mateix moment—les 6 i mitja, *gran concierto musical* segons resa un cartell—comensa la música a tocar.

Bon comensament aquest!... «El carro del Sol»;!!!... Quin llepa llengos!

Així m'agrada que'ls músics d'Inca, se'n haguin comensat a adonar, de que tenim un sol, an aquí, pianet, pianet, se li deu haver d'agraïr-el que tan desinteresada i pacientment mos faci madurar les carabasses, melons, domàtiques, etc. etc... que are al estiu fan tan bon menjar!

Això de fer-li una serenata queia de's seu punt; i sobre tot, e-hi ha que ser un poc consiguents i fer justícia als qui no parlen.

Que no diguin, d'aquí per envant, i a la meva presència, que els qui construeixen

armonies a cop de buf, no saben ser agraïts, que jo les enviarè, en dia de festa, al carrer Major perque sentin «El carro del Sol» bon testimoni d'agraïment.

**

Però bono, i sa gent?—vui dir: Les dones—encare no estan enllestides?—me preguntava no vegent-ne cap.

Per amor de Deu!

Són les 6 i mitja i minuts, sa música fa esforços, els homos xerren i... ses dones?

Oh! ses dones!

«Mu mare, que si m'empacientau mes, me desvestesc. Vos creis que som tan *cur-si* com Na Margalida?...»

I fan prolongar aquest mot tan modern, que han après de qualche novel·la, escoltant-lo enamorades... que's de mona aquesta paraula!...

«Lluissa, posam polvos aquí. Torpe, dedins sa catsa!... Antonia, meam, aquesta agulla. Més amunt, dona, que m'agafi es gipó... Ajajá!!!

I venga mirar-se al mirall, per estudiar el *golpe de gracia* com si fossin toreros...

«Lo que es aquest riset, de precis t'he de agradar al Biel... Me costa una hora d'aguantar els ferros!... I que direm de les faldes?... Les faldes!... A la fi les m'han fetes al meu gust.

«Pentura voltros, poc acostumats en registrar figurins o en qüestions d'indumentària feminal a lo *chic*, les creureu massa curtes o direu que les he manllevades a la germana petita; però res d'això!

«La modista m'ha dit que són ben de moda i que a Ciutat no's dú altra cosa.

«Quin fàstic fan les qui van llargues ¡Per això, que no's gastin quatre pessetes en calces calades!

«En camvi les faldes curtetes tenen tanta gracia!... Ni aplegam baixos!... i mos deixen al descobert aquest pamet de cames!... D'aquèixes cames de balladora!»

I aixís si en cuidado i sens fer renou, retirau les cortines dels lligadors, oireu i veureu que tot-hom, millor dit, tota dona, tendeix a lo mateix: A estudiar la carrera fan estudiosa, d'agradar.

Aquesta és l'única preocupació palpitant de les filles d'Eva.

Que's matln els homos, diuen, que per noltros, visca l'estiu!... i sobre tot... la fresca!

**

Les set.

El sol i «El carro del Sol» s'en van a la posta.

Silenci de poble.

Les pareies d'ells i elles, estan impacientes i par que seguin de mal gust. Elles sobre tot estan qui trinen, fan potedetes.

Dirieu que seuen per mortificació; i tot per no tenir prou coratge per enseñar el passeig!...

Però de pronta, de dellà sa plassa, se veren baixar, poc a poquet dues pagesetes acompanyades d'un *bordís*, que per ses frasses es veia prou que era sabatè.

I es sent un Oh! prolongat, unes exclamacions fresques, i un xep a xep tan espínós que fa enroigir les ben empolvades galtes de les atrevides!...

Tot-hom par qui se'n fassi creus comentant la herolcitat d'aquells tres angelets de sa banyudura...

Però no vos espanteu, que ja no baixen soles; han arreplegat un llargarut-arrastre...

Bon comensament!...

Allavors jo vaig reconcentrar tots els meus sentits, i fencant-me dins els ulls vaig comensar la meditació...

Jesus, quina pajes! Quins ulls!... I que contenta!... Ala dona, no't ventis tan depressa que això vol dir impaciencia; ja hi seràs a temps en el gelat, si't saps aprofitar del passeig, tu i aquesta pagesa, tan pagesa que't dona'l bras...

Altre desplegament.

Ell are, aquesta cuadrilleta del maneig, ja seia demunt puntes de clau. Ja's croixien d'esperar a la amigueta

Uep!... Que feis?... Beníssim!... Així m'agrada que e-hu entengueu... Si, si, tu al mig... està clà dona, encare ets massa jove per fer vorera. Que no contes en les xerripes de par d'ells... Ja l'esfrenaràs l'any vinent que desegur duràs les faldilles un xic més llargues... Estaria lletg que un *palomito* te acompanyàs, mostrant tant de jonnolls... Quants d'anys tens?

Primera movilització d'homos.

Que mostfis que van!... Com es coneix que estàn en temps de guerra... si semblen ferits de Melilla!

Però, d'on es sortida tanta de gent?...

Uep!... Vergonya!!!... I aquesta al'lota que no està bona del quin pls!... I que no se'n deu haver donada ella i aquesta amiga tan primeixola, de que dú un vestit que encare no està acabat!... Però i no te mànegues!... O al menos jo no'ls hi veig!

A no ser que sigui moda, dur-les davall sa camia!..., perque això blanc que mostra, a mi em sembla, a lo més llarg, mànegues de cubre... cubre brassos!... Pobreta, degué comprar l'escapuló massa poc just! Ja hu val no sebre fer els contes!

Alsa!... Mira-les a les dues germanes...

Quin camlnar més rítmic!... si semblen camells enjoiats!... I quina rialla més poc alegre que s'arrabassen! Llàstima que per vestir-se de festa, no cerquin qualque mestre de cerimònies, perque en lo que duen, jo en tendria prou per enllestir-ne quatre....

No's miren ningú, i casi la seva orgullosa modestia, em fa dubtar sigui sencer, lo que diuen males llengos, de que a totes passades necessiten *novio*. Per obtenir això, a temporades, no deixen cap passeig... I tots els demafins—i això m'ho confava un amic per cosa certa—les veuen ajonollades davant la capella de S. Josep, que casi en llàgrimes als ulls i ben contrites de cor, li demanen... Que per amor de'Deu i sa

Mare, les ne fabriqui un... encare que no sigui homo del tot!

Però bono aquesta viudeta, tan passar i traspasar, ja m'ha fet mal d'ulls... I quin mirar més poc crisflà!... Se cert que lo que cerca amb tanta impaciencia, ja e-hu hauria obtengut de sobres, fent-se posar, devall aquell taconet de goma, unes tapetes més. Al menos no arrossegaria un peu tan llarg...

Les dñes amb una petita indicació, d'una persona caritativa, molts de pics descubririen l'Amèrica i... els partits!

Adelante con los faroles!...

Ala, dñes, no vos agarreu tan fort, que amb aqueixes onsades casi tombau... Mirau que a noltros homos casi mos feis enveja... Però i que té aquesta jove, que la trob tan canviada?...

Ah!... sí!... Com passa el temps!...

Feia un any que no l'havia vista. Allavors, encare era crisàlida. Anava de curt, endolada, i tota ella amarada d'una distinció!... Mai la mirava que no digués: Llàstima que no dugui dol tota la vida, perque li escalien tant aquelles brusetes!... Era tan... tan... vamos, mona; i sobre-tot si la veieu d'hivern que duia al coll un collaret tan immaculat de pell d'armini... Vos jur que feia una cara de puríssima, que fins i tot vos venien ganes de resar-li Ave-maries!...

Això si, sempre he dit que es un xic—encare que en gran disimuliu—d'allò que se'n diu *coqueta*. Si parla, e-hu fa tan poca poquet, com un qui te por a trevar-se, i par qui escolti aquelles punxedetes de veu; d'aquella veu tan endolsida! Es coneix que de petita d'hagué habitat molt amb els angelets del cel! Si la mirau, a la llejo coneixereu que està prou satisfeta d'ella matelxa...

Però are, de pagesa, no vos fa batre tant el cor; si bé amb aquells ulls ballugadissos, qui vos parlen més que la llengueta, te entontolinat al seu novio.

Quina llàstima que aquells maleïts moquedors are mos robin la visió d'aquell cor de marmol i d'aquells!

Ala xerradora, tot es passeig s'ha de temer de que passes!... Va poc a poquet com una garsa... No la coneixeu?... Es una al'lota fresca, que lo mateix canta el dolç cor de Jesús que les cansonetes de moda, arreballant-se una veu tan... tant... pretenciosa, vamos, no refir sa paraula. A la llejo és coneix que té bona professora. N'hi ha que diuen d'ella que té el bec una mica verinós i que s'en riu en desenfado—posant uns morrets maliciosos—dels pobres que s'agraden d'ella... Marmol!... Esfinx!... Per paga certes dñes tenen—com els astres,—les dues forces: la de atracció i la de repulsió...

Ala, a fer bonda i no siguis tan esprívola que jo tan mateix no crec que Deu t'hagi dat vocació per monja...

Pareies i més pareies...

Tira peixet!... Les dues amigues!...

Això de que una casada de tants d'anys, vagi amb una fadrina de tants pocs, trob que no diu...

Lo que's a la fadrina, no l'he sentida conversar mai, però no sé perque's que'm sembla una trapassera!... Es massa *despejada* per cristiana. Té un mirar que veu tant!... Fa uns moviments d'extrangera i un pas tan cadenciós que par qui alsí ses pedres... Dirfeu que's una pepeta que diu papà i mamà, amb aquells cabeiets tan risats i aquelles galtes tan vermeies, que ostenta.

Jo crec que's pinta, aquells llabis tan moluts—que estorgen unes dents tan blànques,—lo mateix que aquelles parpelles tan sombretjades... Oh! Avui en dia el pintar-se els ulls fa romàntic...

I el passeig continuava de lo més animat...

Amunt i avall mesclades, enjoiades i cri-dant—per tenir més raó sens dubte,—és confonien les pageses, amb les pageses rancis; les pageses senyores amb les senyores pageses; i aquestes amb les senyores i senyoretas de debò.

Al ultim me fregué de la meua meditació el badall massa prolongat d'una senyoreta, fent-me pensar que no sols de veure i observar viu l'homo; sinó també.

I depressa vaig dar gracies a Deu per tanta bellesa i m'en vaig anar a casa...

La música an aquell mateix moment tocava el *couplet de moda*.

Agua que no has de beber...

I jo me vaig anticipar a contestar

dejala correr
dejala, dejala...

FIDEL DELPLA.

Nou Cens Electoral

La Direcció General del Institut Geogràfic i Estadístic ens dirigeix una carta demanant la nostra cooperació pel nou Cens electoral que s'ha de fer per medi d'un empadronament. Pot D. Danià Serra, que ens escriu, dispondre de les columnes de la «Veu» per dur a terme la seva tasca.

Per de prompte, hem de fer avinent a nostros lectors, que la vigenta llei electoral dispondrà que cada deu anys es faci un nou cens. No cal confondre el cens nou que es fa aquest any en les rectificacions de 1907 i que s'han fet cada any. Are desapareix i queda anul·lat el cens actual per les eleccions de 1918. És el *nou cens* que valdrà. Aquest cens es fa per medi d'unes fulles individuals que ja aquests dies es repartien per els agents de la autoritat que feien firmar el cap de família. Cal que tot-hom que tengui 25 anys dia primer de setembre i en duga dos de veinadatge en el lloc de residència ompli la fulla respectiva, i els que no la rebien que la reclamin.

Els caps de casa poren i deven autorisar en sa firma les papeletes dels ausents temporalment que amb ells visquin. Lo mateix han de fer els directores d'hospitals, convents, cases de salut, seminaris i d'hospedaria.

El primer de setembre, comensa peis ciutadans una tasca ineludible. El règim actual,

desgràcia d'Espanya, perill de la vida i la riquesa de tots,aurà el dia que el poble sàbiga exercir els seus drets. Qui no cumplesqui la llei per dar an els municipis i a les Corts, homes rectes i justiciers, serà un mal patriòtic que no vol fer res per la salvació d'Espanya.

Mallorquines

FESTA EUCARÍSTICA

Extraordinàriament solemne i verament entusiasta, resultà la celebrada a Seuva, diumenge passat, per l'Obra de ses Maries dels Sagraris-Calvaris, com acte de propaganda d'eixa meritíssima devoció Eucarística.

Concorregueren nombroses representacions d'Inca, Biniamar, Manacor, Caimari i Moscarí; els nostros exploradors e-hi assistiren de bon matí a sa Comunió, Ofici i Processó, i que per cert los donaren un hospedatge esplèndid; les dues bandes del poble fluïren les seves habilitats amb lo milló de son repertori; la diversidad de càntics i himnes eucarístics, varietat de pendons de les Congregacions de la Parroquia, i de les distintes seccions concurrents, foren nota simpàtica i de general aplaudiment.

No és la primera vegada mos enteràm de l'esplendid i magestad amb que's celebren en dita parroquia les solemnidats del culte catòlic.

Felicitam al Sr, Rector i iniciadors de semblants festivals, foment de la bona pietat de sòlida i cristiana devoció.

Noves d'Inca

La cullita de la mel·la que estan verificant nostros campers, és de bona qualitat i casi per tot arreu abundant, i fa fer un alè a nostros propietaris pagesos, si bé no surt del tot satisfet per la baixa cotisació dels preus que regeixen.

Dijous és pagava el bessó de 55 pessetes a 60 el quintà, essent ben poc el que se presentà a la venta estant ja a la plena, puis tot-hom qui pot l'estorja esperant millors temps.

Es uno llàstima que nostros petits pagesos no tenguen una organisació social en que porer defensar-se de la situació, i mediant penyores pignoràncies d'aquest producte, poder obtenir els diners de l'actual valor de la mel·la, per recuperar-la més tart, quant l'ocasió presentí millors preus.

En tantes associacions com hi ha avui en dia, porem dir que falten les millors, ja que la agricultura es la base de tota riquesa.

Dilluns un estol de paletes comensaren a fer els preparatius per enritjolar el pis de la nostra Església parroquial. Decantaren les grosses pedres lapidàries de les sepultures

tornant-les fapar fent-hi revengudes voltes, puis umplir-les de terra s'esposaven a que l'enritjolat fes ressegudes, i al mateix temps, així com han deixades les sepultures, és en més respecte als cadàvers que dins elles descansen, esperant la ressurrecció de la carn.

Abans de tocar res D. Andreu Caimari, Acòlit, ha tret un plà del pis trassant les sepultures amb les inscripcions de cada una.

Hem vist ja un tròs fet de l'enritjolat i ens ha agradat moltíssim. Es llis a imitació de pedra viva esmolada, fent joc en les pilastres de la església que són de pedra. El Sr. Ecònom ja feia molt de temps que tenia les ritjoles amb l'intent que fossen repaades i quedàs millor l'enritjolat.

Diumenge és celebrà la darrera de nostros festejos populars an el carré de S. Bartomeu, que no cal fer-ne ressenya, puis totes són iguals: música, corregudes i ball, sensa que mai se faci res nou, n'hi res de finalitat educativa.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat			
Bessó	a	55'00	el quintà
Blat	a	21'50	la cortera
Xexa	a	22'50	id.
Sivada	a	11'00	id.
Id. forastera	a	00'00	id.
Ordi	a	11'00	id.
id. foraster	a	00'00	id.
Faves pera cuinar	a	24'00	id.
id. ordinarias	a	20'00	id.
id. per bestia	a	19'50	id.
Blat de les Indies	a	27'00	id.
Monjets de confit	a	45'00	id.
Id. Blanques	a	44'00	id.
Siurons	a	34'00	id.
Fasols	a	00'00	id.
Garroves	a	07'00	el quintà

NOSTROS AMICS DIFUNTS

An el poble de Manacor, dia 26 de Agost, ha passat a millor vida nostro amic D. Jaume Mateu, germà de l'ancià sacerdot i erudit historiador d'aquella població, Mn. Bernadí.

El senyor difunt era un catòlic pràctic i homo de bé a carta cabal, com tots els de sa família. Ha mort a l'edat de 70 anys havent rebuts els Sagraments i la Bendició apostòlica amb edificant exemplaritat.

Rebi sa desconsolada família nostra expressió de condol i tenga la seguritat que cuidarem de pregar per l'ànima del difunt, al cel sia, amen.

Llissons de cant i Piano

S'ofereix per donar-ne a domicili del interessat o a sa casa, S. Francesc 9, Mossen JOSEP AGUILÓ, Pvre. i Organista suplent de la Parroquia.

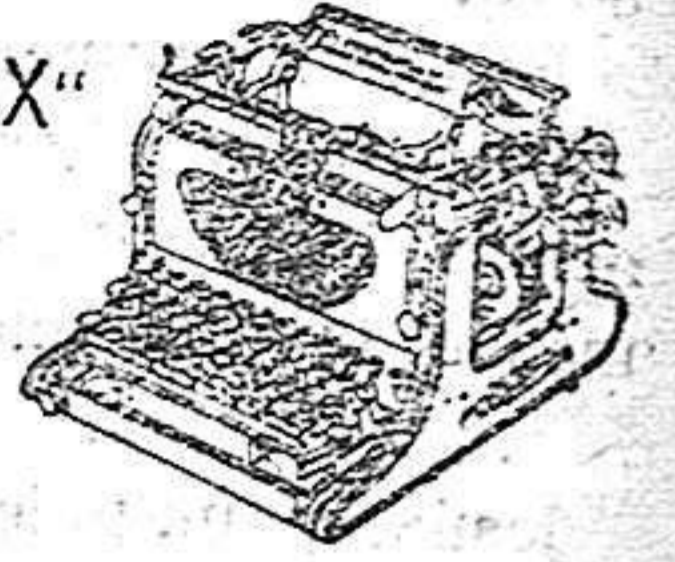
Dr. L. PICALLO

Del Institut Rubio de Madrid, Metge especialista en malalties de Nins.

Consulta: Tots els dijous a l'Escaleta de ca'n Costa carrer de l'Estrella.—INCA.

MÁQUINAS DE ESCRIBIR „FOX“

Escritura visible, tecló de retroceso, cinta bicolor y esparcidor patentado



Indiscutible es la máquina de escribir más completa, más sólida, más agradable para el trabajo y la que reúne más ventajas que todas las demás.

Cintas para todas las marcas de máquinas de escribir.

Tampones para máquinas Vost y toda clase de accesorios.

VIUDA DE JOSE F. CASTELLA
Plaza del Mercado, 17—INCA.

Academia Técnica

== INCA ==

Estudios de Bachillerato.—Escuela de Comercio.—Preparación Militar.

DIRECTOR:

D. Bernardino Mulet

Estampes del Cor de Jesús desde un metre fins a tamany tarjeta.

Preus segons classes i mides.

FINCA VENAL

Tot-hom i tota persona, qualsevol sia qui vulga comprar «una finca enclavada en el lloc de Consell, carrer de l'Arraval núm. 31, composta de casa de dos aigovesos, planta baixa i pis, amb pati, jardí, cotxeria a l'esquerra entrant, i un altre còs d'edifici an el costat de dita cotxeria, midant la finca sensera 157 pams de frontis per 236 de fondària» que hu diga a D. Miquel Pujadas, misser, resident a Inca, carrer de la Creu núm. 2, qui està encarregat per la propietària de dita finca.

Pis llogater Hi ha un tercer pis arrandadís amb aigo a grifo an el carrer Major, número 10.—Informes a lá meteix casa.

Tip: M. Durán.—Inca